

Chris CARTER

KAT

AKTUELL

Chris
CARTER

KAT

Chris
CARTER

KAT

AKTUELL

Dielo je autorsky chránené. Všetky práva, najmä rozmnožovať a rozširovať, rovnako ako právo prekladu, sú vyhradené. Žiadna časť tohto diela sa nesmie bez písomného súhlasu majiteľa autorských práv reprodukovať, spracovávať, rozmnožovať alebo rozširovať vo forme fotokópií, mikrofilmov a ani inými metódami použitia elektronických systémov ukladania do pamäte.

Táto kniha je fikcia. Všetky postavy, mená, charaktery, miesta a udalosti sú dielom autorovej fantázie a akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, žijúcimi alebo mŕtvymi, s obchodnými záležitosťami, udalosťami alebo miestami je celkom náhodná.

Chris Carter: Kat

Z anglického originálu The Executioner, ktorý vydalo vydavateľstvo Simon&Schuster, London, United Kingdom

Copyright © Chris Carter 2010

All rights reserved

Všetky práva vyhradené

Translation © Patrik Roľko 2019

Redakčne upravila: PhDr. Adriana Oravcová

Jacket photo: Simon & Schuster UK

Sadzba a zalomenie: PRO 2, a. s.

Tlač: Těšinská tiskárna, a. s., Český Těšín, Česká republika

Vydal AKTUELL vydavateľstvo, s. r. o., Bratislava, Slovenská republika
Slovak edition © AKTUELL 2019

ISBN 978-80-89873-08-1

Samanthe Johnsonovej... vždy

POĎAKOVANIE

Dnes už viem, že román nikdy nie je výsledkom práce jedného jediného človeka, hoci sa na jeho obálke zvyčajne uvádza iba jedno meno.

Táto strana mi ani zďaleka neposkytuje toľko miesta, koľko by som potreboval, aby som mohol dostatočne vyjadriť svoju vďaku všetkým, ktorí mi nezištne poskytli podporu v mnohých oblastiach. Chcem vám povedať, že bez vás by tento román nikdy nevznikol.

Zvláštne poďakovanie patrí Samanthe Johnsonovej za jej lásku, bezhraničnú trpezlivosť, pochopenie a za to, že stála od samého začiatku pri mne. Ďakujem Darleymu Andersonovi a Camille Boltonovej, tým najlepším a najúžasnejším agentom, akých si spisovateľ môže priať. Moji ozajstní strážni anjeli. A keď sme už pri anjeloch, úprimná vďaka patrí rovnako aj všetkým ľuďom v Literárnej agentúre Darleyho Andersona – jeho pracovitým a húževnatým anjelom. Takisto som zaviazaný aj skvelému tímu kreatívnych a veľmi talentovaných profesionálov z vydavateľstva Simon & Schuster UK za ich vytrvalosť a zápal. A nesmiem zabudnúť ani na úžasnú redaktorku Kate Lyall Grantovú a na mojich fantastických vydavateľov Iana Chapmana a Suzanne Baboneauovú – všetkým trom patrí neskonalá vďaka.

Zároveň by som rád poďakoval všetkým čitateľom a čitateľkám a každému, kto mi akýmkoľvek spôsobom vyjadruje podporu už od vydania môjho prvého románu.

1

„No povedz, nie je to irónia, že jediná istota v živote je smrť?“ Mužov hlas znel pokojne. Držanie tela mal uvoľnené.

„Prosím... nemusíte to robiť.“ Muž na podlahe bol, naopak, vysilený a meravý od strachu. Hlas sa mu chvel, zadržával sa vzlykmi a krvou. Bol nahý a celý sa triasol. Ruky mal zdvihnuté nad hlavu a na zápästiach prikované k tehlovému múru.

Temná pivničná miestnosť sa premenila na stredoveký žalár, na všetkých štyroch stenách boli pripevnené ťažké železné okovy. Vo vzduchu sa vznášal odporný zápach moču a z obrovskej drevenej debny v kúte, ktorú tam umiestnil útočník, sa ozýval ne-pretržitý bzukot.

Miestnosť bola zvukotesná a nedalo sa z nej nijako uniknúť. Keď vás do nej raz zamkli, nedostali ste sa von, kým vás z nej niekto nepustil.

„Je úplne jedno, aký život vedieš,“ pokračoval druhý muž, svoju krvácajúcu obeť si nevšímal. „Je fuk, či si bohatý, čo všetko si dosiahol, koho poznáš, aké sú tvoje šance. Nakoniec všetci skončíme rovnako – všetci zomrieme.“

„Bože, prosím! Nie!“

„Záleží len na tom ako.“

Muž na zemi sa rozkašľal a vyplul krvavý chrchel.

„Niektó zomrie prirodzene, bezbolestne, na konci svojho prirodzeného životného cyklu.“ Muž sa akosi čudne, klokotavo za-

smial. „Niekto trpí dlhé roky nevyliciteľnou chorobou, každou minútou zápasí o pár sekúnd života navyše.“

„Ja... ja nie som bohatý. Veľa toho nemám, ale všetko vám dám!“

„Pssst!“ Muž si priložil prst k perám a zašepkal: „Nestojím o tvoje peniaze.“

Väzeň sa znova rozkašľal a vyplul ďalší chuchvalec krvavých slín.

Útočník sa diabolsky usmial. „Niekto zomrie veľmi pomaly,“ pokračoval ľadovým tónom. „V mučivých bolestiach, ktoré sa môžu vliecť celé hodiny, dni, týždne... Môžu trvať nekonečne dlho, keď človek vie ako na to.“ Odmlčal sa.

Prikovaný muž si až teraz všimol, že jeho trýzniteľ drží v ruke klincovačku.

„A ja som v tom naozaj dobrý. Dovoľ mi malú ukážku.“ Šlia-pol na kosť, čo mužovi trčala zo zlomeného členka, sklonil sa a v rýchllosti mu vpálil tri klince do pravého kolena. Mužovou nohou preletela ostrá bolesť, vyrazila mu dych a na niekoľko sekúnd zakalila zrak. Klince mali iba osem centimetrov. Neboli dosť dlhé, aby prešli až na druhú stranu, ale boli dosť ostré, aby roztrieštili kosť aj chrupavku a popretŕhali väzivo.

Muž v reŕfaziach dýchal rýchlo a plytko. Snažil sa premôcť trýznivú bolesť. „Pro... Prosím!“ vydal zo seba s námahou. „Mám dcéru. Je chorá. Trpí vzácnym ochorením a nemá nikoho okrem mňa.“

Miestnosťou znova zaburácal ten zvláštny klokotavý smiech. „Myslíš, že ma to zaujíma? Ukážem ti, ako veľmi ma to zaujíma.“ Uchopil hlavičku jedného z klincov zabodnutých v mužovom kolene a pomaly ho páčil nabok, dokiaľ sa len dalo, ako keby skrutkovačom otváral plechovku s farbou. Vydávalo to vŕzgový zvuk, ktorý pripomínal šliapnutie na rozbité sklo.

Muž začal kričať, len čo pocítil neznesiteľný tlak kovu na kosť. Jeho trýzniteľ vynaložil akurát toľko sily, aby prekonal odpor kĺbu a roztrieštil jabĺčko. Ostré úlomky kosti perforovali nervy a svalovinu. Mužovi bolo na zvracanie. Jeho trýzniteľ mu uštedril niekoľko faciek, aby nestratil vedomie.

„Neomdlievaj,“ zašepkal. „Chcem, aby si si to poriadne užil do poslednej chvíle. Toto je iba začiatok.“

„Prečo... Prečo to robíte?“

„Prečo?“ Muž si oblizol popraskané pery a usmial sa. „Ukážem ti prečo.“ Vytiahol z vrecka fotografiu a podržal ju pár centimetrov od tváre svojej obete.

Muž v okovách sa na ňu niekoľko sekúnd zmätene díval. „Nechápem. Čo to...?“ Vtom mu náhle došlo, na čo sa pozerá, a stuhol. „Ach, môj Bože!“

„A hádaj, čo je tam,“ pošepol a vrhol letný pohľad na drevenú debnu v kúte. „Viem, čo ťa dokáže vydesiť na smrť.“

2

V Los Angeles vládla sviatočná atmosféra, do Vianoc zostával približne týždeň. Všetky ulice a výklady obchodov boli vyzdobené farebnými svetielkami, figúrkami a figurínami Santa Clausa a umelým snehom. O pol šiestej ráno bola cesta autom cez južnú časť mesta až podivne pokojná.

Biele priečelie malého kostola doslova svietilo medzi holými korunami vysokých kalifornských orechov, ktoré z oboch strán lemovali vstupný drevený portál. Scenéria ako z pohľadnice. Až na policajtov hmýriacich sa okolo budovy a žlté pásy, ktoré vymedzovali miesto činu a udržiavali zvedavcov v bezpečnej vzdialenosti.

Na oblohe sa začínali hromadiť temné mračná. Robert Hunter vystúpil z auta, natiahol sa, dýchol si do dlaní a vytiahol zips koženej bundy až ku krku. Obrnil sa proti silnejúcemu studenému pacifickému vetru a zadíval sa na oblohu. Bolo mu jasné, že dážď sa spustí čo nevidieť.

Zvláštny tím oddelenia vražd a lúpežných prepadnutí losangeleského policajného zboru sa sústreďuje na sériových vrahov a na prípady vražd s vysokou dôležitosťou, ktoré si vyžadujú veľa času a vysokú odbornosť. Hunter bol v ňom najschopnejší detektív. Jeho mladý parťák Carlos Garcia musel tvrdo pracovať, aby si zaslúžil detektívny odznak, nakoniec sa mu ho podarilo získať rýchlejšie než väčšine ostatným. Najprv ho pride-

lili na ústredie, kde niekoľko rokov šiel po krku členom gangov, ozbrojeným lupičom a drogovým dilerom v severozápadnej časti L. A., až potom mu ponúkli miesto v zvláštnom tíme oddelení vražd.

Hunter si práve pripínal odznak na opasok, keď zbadal Garcia, rozprával sa s akýmsi mladým strážnikom. Garcia vyzeral aj v takúto skorú hodinu sviežo a čulo. Trochu dlhšie tmavohnedé vlasy mal ešte mokré po rannej sprche.

„Nemali sme mať dnes voľno?“ utrúsil pološeptom, keď sa k nim Hunter pridala. „Už som si čosi nadnes naplánoval.“

Hunter mlčky kývol hlavou na strážnika, ktorý mu odzdravil rovnakým gestom. „Sme zvláštny tím, Carlos.“ Strčil si ruky do vreciek na bunde. „Výrazy ako ‚voľno, zvýšenie platu, sviatok ‘ a ‚dovolenka ‘ pre nás neplatia. To by si už mal predsa dobre vedieť.“

„Učím sa rýchlo.“

„Bol si už dnu?“ spýtal sa Hunter a zadíval sa svojimi bledomodrými očami na kostol.

„Pred chvíľou som dorazil.“

Hunter sa obrátil k mladému strážnikovi. „A vy?“

Statný, takmer dvojmetrový policajt si pod Hunterovým pozorňým pohľadom nervózne zahrabol rukou do krátkych čiernych vlasov. „Ani ja som ešte nebol dnu, pane, ale zrejme to nebude pekný pohľad. Vidíte tamtých dvoch?“ Ukázal na dvojicu uniformovaných policajtov stojacich naľavo od kostola, bledých ako stena. „Tí tu boli prví. Vraj už po dvadsiatich sekundách vybehli von a takmer vyvracali aj vnútornosti.“ Automaticky pozrel na hodinky. „Prišiel som päť minút po nich.“

Hunter si pomasíroval šiju, pod prstami cítil drsnú, hrboľatú jazvu na zátylku. Pohľadom prebehol po ľuďoch, čo sa už zbíhali za žltou páskou. „Máte pri sebe foťák?“ spýtal sa strážnika. Ten zamračene pokrútil hlavou.

„A čo mobil s foťákom?“

„Áno, na súkromnom telefóne ho mám. Prečo?“

„Chcem, aby ste mi urobili zopár snímok. Tých ľudí za páskou.“

„Ľudí za páskou?“ nechápal strážnik.

„Áno, ale diskrétno. Tvárte sa, akoby ste robili zábery z miesta činu pred kostolom. Snažte sa ich zachytiť všetkých. A z rôznych uhlov. Zvládnete to?“

„Iste, ale...“

„Dôverujte mi,“ odvetil pokojným tónom Hunter. „Vysvetlím vám to neskôr.“

Strážnik horlivo prikývol a odbehol k policajnému autu po svoj mobil.

3

„Supy sa už zlietli,“ poznamenal Garcia, keď pristúpili k žltej páske. Reportéri za nimi sa predierali do predných radov davu, každú chvíľu blysol blesk niektorého fotoaparátu. „Zdá sa, že sa o tom dozvedeli skôr než my.“

„To je pravda,“ prisvedčil Hunter. „Nie nadarmo platia slušné sumy za včasné informácie.“

Policajť kývol na pozdrav, nadvihol pásku a Hunter s Garciom ju podliezli.

„Detektív Hunter!“ zavolať naňho obézny plešatý reportér nízkeho vzrastu. „Ide podľa vás o rituálnu vraždu s náboženským podtextom?“

Hunter sa otočil k tlupe dychtivých reportérov. Chápal ich obavy. Vedeli, že v tom kostolíku ktosi prišiel o život a vzhľadom na fakt, že prípad prideliť Robertovi Hunterovi, vrah musel očividne prejať obrovskú mieru krutosti.

„Len pred chvíľou sme sem prišli, Tom,“ odpovedal nevzrušene Hunter. „Ešte sme ani neboli vnútri. V tejto chvíli pravdepodobne viete viac než my.“

„Môže to byť dielo sériového vraha?“ spýtala sa vysoká pekná brunetka. Mala na sebe hrubý zimný kabát a v dlani zvierala maličký diktafón. Hunter ju nikdy predtým nevidel.

„Vari som koktal?“ zašomral s pohľadom na Garciau. „Tak to zopakujem, tentoraz pomalšie, aby ste to pochopili aj vy, čo si

sedíte na ušiach.“ Zadíval sa priamo na brunetku. „Len-pred-chvíľou-sme-sem-prišli. Ešte-sme-ani-neboli-vnútri. Všetci dobre viete, ako to chodí. Ak chcete nejaké informácie, musíte si počkať na oficiálnu tlačovku. Ak nejaká vôbec bude.“

Brunetka opätovala Hunterovi pohľad a potom zmizla v dave.

Na zošliapaných schodoch pred vchodom do kostola čakal technik z kriminalistického laboratória. Pohotovo podal obom detektívom biele tyvekové kombinézy.

Len čo vkročili dnu, udrel im do nosa príšerný zápach. Zmes potu, starého dreva a prenikavého kovového pachu krvi.

Dva dlhé rady kostolných lavíc z červeného duba oddeľovala od seba úzka ulička, ťahala sa od vchodu až k schodíkom pred oltárom. Pri hojnej účasti na bohoslužbách sa do katolíckeho Kostola siedmich svätých vošli skoro dve stovky veriacich.

Neveľký interiér osvetľovali dva veľké reflektory, každý na samostatnom kovovom podstavci, ktoré sem postavili forenzní technici. V neprirodzenom ostrom svetle pôsobilo všetko tvrdo a chladne. Na konci uličky traja muži v bielych kombinézach fotografovali a odoberali odtlačky z každého centimetra oltára a svednice napravo od neho.

Dvere za nimi sa zatvorili. Hunter pocítil známu úzkosť, ktorá sprevádzala jeho prvé kroky na každom mieste činu.

Keď ich technici začuli prichádzať, prestali na chvíľu pracovať a nepokojne vzhliadli. Detektívi došli až k schodíkom pred oltárom.

Všade bola krv.

„Kristepane!“ zahundral Garcia, zatiaľ čo si oboma rukami kryl ústa a nos. „Čo to, doriti, je?“

4

Zima v Meste anjelov je v porovnaní s väčšinou ostatných miest Spojených štátov mierna. Teploty len zriedkakedy klesnú pod desať stupňov Celzia, ale pre obyvateľov Los Angeles je aj to už dosť chladno. O trištvrte na šesť začalo mrholiť. Strážnik Ian Hopkins otrel zľahka zarosený displej svojho mobilu do rukáva uniformy a urobil ďalšiu snímku ľudí prizierajúcich sa spoza žltej pásky.

„Čo to, preboha, robíš?“ spýtal sa ho Justin Norton, jeden z dvoch strážnikov, ktorí prišli na miesto činu prví.

„Fotím,“ odvetil bodro Hopkins.

„Prečo? Máš nejakú morbidnu úchylku pre miesta činu či čo?“

„Požiadal ma o to detektív zo špeciálky.“

Strážnik Norton pozrel uštipačne na Hopkinsa. „No, neviem, či si si to všimol, ale miesto činu je hentam.“ Ukázal palcom na kostol za sebou.

„Detektív nechce fotky kostola, ale ľudí, čo tu stoja a dívajú sa.“

Tentoraz ustarane zvrátil čelo. „A nepovedal ti, načo ich potrebuje?“

Hopkins pokrútil hlavou.

„A prečo držíš ten mobil vo výške prs a nie pred očami?“

„Nechce, aby si niekto z davu všimol, že ho fotím. Snažím sa ich nacvakať nenápadne.“

„Títo detektívi zo špeciálky...“ Norton si poklopkal ukazová-

kom po ľavom spánku. „Nemajú to v hlave v poriadku, ak vieš, čo tým myslím.“

Hopkins pokrčil plecami. „Aj tak som už asi skončil. Myslím, že mám všetkých. A navyše mi ten dážd' doserie mobil, ak si nedám bacha. Počuj, čo sa tam vlastne stalo?“ zavolať na Nortona, ktorý sa už poberal na odchod.

Norton sa pomaly otočil a pozrel na Hopkinsa. Díval sa mu priamo do očí. „Ty si v zbore nový, však?“

„Tento týždeň to budú tri mesiace.“

Norton sa naňho zazubil. „Ja som policajt už viac ako sedem rokov,“ povedal pokojne a stiahol si čiapku hlbšie do čela. „Poviem ti, narazil som v tomto meste už na všelijaké sračky, ale niečo takéto som ešte nezažil. To nemohol urobiť normálny človek. Vravím ti, nafoť si, čo potrebuješ, a drž sa svojho, pre tvoje vlastné dobro. Som si istý, že nechceš, aby sa ti to, čo je tam dnu, vrylo do pamäti hneď na začiatku tvojej kariéry. Ver mi.“

5

Hunter stál nehybne ako socha. Očami vstrebával miesto činu, telom mu prúdil adrenalín. Na kamennej dlážke v kaluži krvi priamo pred spovednicou ležalo štíhle telo muža priemernej výšky odeté v kňazskej sutane so sťatou hlavou. Bolo zámerne naaranžované. Nohy boli rozťahnuté, ruky prekrížené na hrudi. Hunter sa však sústredil predovšetkým na hlavu.

Na hlavu psa.

Vrah ju pripevnil k drevenému hrotu, ktorý potom vrazil obeť do krku, takže jej telo vyzeralo ako groteskná mutácia človeka a psa.

Psie pysky boli sfarbené dofialova. Zo zdeformovanej tlamy visel dlhý jazyk sčernený od krvi. Vytreštené oči mali matnú bielu mliečnu farbu. Krátka srst bola zlepená tmavočervenou krvou. Hunter pristúpil bližšie a čupol si vedľa mŕtvoly. Nebol nijaký odborník na psie plemená, ale aj bez toho poznal, že hlava kedysi patrila pouličnému bastardovi.

„Otrasný pohľad, čo?“ poznamenal Mike Brindle, hlavný forenzný technik, keď podišiel k detektívom.

Hunter sa postavil a obrátil sa k nemu. Garcia nespúšťal oči z tela.

„Ahoj, Mike,“ odvetil Hunter.

Brindleovi ťahalo na päťdesiat, bol chudý ako papek a vysoký, že sa sotva pretiahol cez dvere. Patril jednoznačne k najlepším forenzným technikom v Los Angeles.